

[Justitsministeren.]

op i Fortidens Kampe mod Regeringernes Nedsættelse af ekstraordinære Kommissioner til at bedømme konkrete Retssager, et ganske andet Forhold. I al Almindelighed er jeg i øvrigt enig med det ærede Medlem i, at man ikke skal tilstræbe Oprettelsen af Særdomstole. Jeg har ogsaa selv tidligere som Justitsminister modsat mig visse Særdomstole, idet man kan nære en vis Frygt for, at hvis man gaar videre ad den Vej, bliver der flere og flere Specialretter, saa at det hele opløses i Specialretter. Der skal efter min Opfattelse gives ganske særlige Grunde for at oprette Særdomstole.

Jeg har noteret noget om Byretspræsidenten og Sympati, men da jeg ikke kan komme paa, i hvilken Henseende disse to Ting skulde have Forbindelse med hinanden, springer jeg det over.

Ved Særdomstole i kriminelle Sager vil man tage de Personer, som har en bestemt Indstilling i det konkrete Tilfælde, siger den ærede Ordfører for Venstre (Rytter). Ja, maaske, hvis det drejer sig om de Særdomstole, jeg ogsaa bekæmper, saasom ekstraordinære Kommissionsdomstole eller lignende. Men hvad det ærede Medlem mener med, at en Justitsminister eller en Landsret, eller hvem der i øvrigt var Tale om, ved Udnævnelsen af Dommere til Appelretten vilde søge efter Personer, der havde en bestemt Indstilling i det konkrete Tilfælde, er mig ganske ubegribeligt. Der skal udnævnes nogle Dommere til at bedømme tjenstlige Forseelser i en vis Gruppe Tilfælde og til at bedømme Genoptagelse af Sager, og disse Dommere udnævnes for 10 Aar. Hvad er det for en bestemt Indstilling, det ærede Medlem kan tænke sig, „i det konkrete Tilfælde“? Jeg forstaar overhovedet ikke Betragtningen. Der vil ikke blive taget noget som helst andet Hensyn, end der ellers vil blive taget, naar man udnævner Dommere, nemlig Hensynet til at finde de bedst egnede, ligesom da jeg i sin Tid trods al manglende Sympati fandt det ærede Medlem bedst egnet til Byretspræsident i Kraft af hans Kvalifikationer, hans Dygtighed og administrative Evner. Andre Grunde havde jeg, som sagt, ikke til at foretrække det ærede Medlem, men disse Grunde var fyldestgørende.

Det ærede Medlem kom ind paa disse Grundlovsbetragtninger, som jeg ærlig talt troede man efterhaanden var blevet ked af, bygget paa § 71. Dem har jeg imødegaaet adskillige Gange, og andre har ogsaa imødegaaet dem. Jeg ved ikke, om der er nogen af de ærede Medlemmer af det

høje Ting, der sætter Pris paa, at jeg skal oplæse Side 7—8 i den Pjece, der har været nævnt. Hvis det ikke udkræves, vil jeg helst være fri; men der staar Modargumenterne. Dog maa jeg tilføje, at jeg saa til Gengæld forlanger, at den ærede Ordfører for Venstre skal læse det op i Udvalget.

Dernæst spurgte det ærede Medlem: Hvordan skal de to Landsretter egentlig indstille? Dette Spørgsmaal hentyder til det Ændringsforslag, som jeg har stillet for at imødekomme en Del af Oppositionen i Folketinget, der som sædvanlig søgte at mistænkeliggøre den siddende Regering og specielt Justitsministeren, saadan som der jo desværre altid er Mistænkeliggørelse fra Oppositionens Side i demokratisk indstillede Stater. Jeg stillede det paagældende Ændringsforslag for at imødekomme denne Opposition, idet jeg mente, at der ikke skulde kunne siges noget som helst om, at Justitsministeren nærede Ønske om at udpege Domsmand af særlige Hensyn, endsige af politiske Grunde; derfor foreslog jeg at henlægge Indstillingen af disse Domsmand til Landsretterne — ikke i og for sig til Retspræsidenterne, der staar udtrykkeligt Landsretterne —, idet min Mening hermed var, at en Drøftelse i vedkommende Landsret af, hvem der var bedst egnede til at fungere som Domsmand i Appelretten, vilde give det bedst mulige Resultat. Thi det ærede Medlem har Ret i, at Retspræsidenterne formodentlig ikke kender de forskellige Domsmand, men en samlet Drøftelse i Landsretten om deres Kvalifikationer vilde formentlig give et fornuftigt Resultat. Nu spørger den ærede Ordfører for Venstre: Hvilke Kvalifikationer? Ja, de samme Kvalifikationer, som man ellers altid ser efter, nemlig klart Hoved, Dygtighed, de Egenskaber, man har anset for mest paa krævede til Hvervet; jeg ved ikke andre Kvalifikationer.

Jeg forstaar i og for sig nok den Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gældende: at det kan være ubehageligt for en Dommer at være dømt, om jeg saa maa sige, ved Appelretten og frifundet ved Højesteret. Men hvorfor han egentlig skulde være mere brændemærket end alle de andre Medborgere, hvem dette hænder, ved jeg ikke. Han maa jo være stillet ligesom alle vi andre; selv om han bliver brændemærket ved to Instanser, maa han være forberedt paa at leve Livet videre, som det nu engang er.

Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg kunde nævne ham et eneste Land uden for de totalitære Stater, som han jo særlig in-